

Arrest

nr. 69 682 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Sierraleonense nationaliteit, bent u geboren op 15 mei 1992 te Freetown en is uw etnische origine Temne.

Sinds september 2010 begon u te werken bij de 'veiligheid' in de gevangenis van Pademba Road in Freetown. Toen u op 5 december 2010 ging werken in de gevangenis van Pademba Road, kwamen een aantal vrouwen binnen en ze gaven uw baas P.O.(B.) een plastic zak. In de zak bleek geld te zitten en uw baas verdeelde het geld over de mensen die op dat moment dienst hadden. Een kwartier later

weerklonken geweerschoten en u vluchtte weg naar uw vriend (B.L.). Achteraf bleken enkele gevangenen ontsnapt te zijn. Later vluchtte u naar uw vriend (A.C.). Nog later ging u naar uw oom (F.K.) en deze zorgde ervoor dat u op 13 december 2010 Sierra Leone per vliegtuig kon verlaten. Op 17 december 2010 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees tot vervolging door de Sierraleonense overheid omwille van uw betrokkenheid bij een ontsnapping van gevangenen uit de gevangenis van Pademba Road, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk werkzaam was als veiligheidsagent in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010.

U gaf aan dat u sinds september 2010 werkte bij de 'veiligheid' in de gevangenis van Pademba Road in Freetown en dat op 5 december 2010 – toen u dienst had – er geschoten werd in de gevangenis en een aantal gevangenen ontsnapten (gehoor CGVS, p.3 en p.7-8). U gaf aan dat u van dienst was in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010 en dat twee vrouwen met twee zakken de gevangenis binnen kwamen. In de ene zak zat geld, wat er in de andere zak zat, wist u niet (gehoor CGVS, p.5). U wist niet wat de namen waren van de vrouwen die binnen kwamen, omdat uw baas (B.) met hen sprak (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat ze mensen in de gevangenis wilden bezoeken, maar toen u gevraagd werd wie de twee vrouwen wilden bezoeken, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.7). Verder verklaarde u dat – nadat de twee vrouwen de gevangenis binnen gingen – geweerschoten weerklonken, waarop u wegvluchtte (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd waarom u wegvluchtte, daar u immers beroepshalve bewaker van de gevangenis van Pademba Road was, gaf u vaag aan dat u liep voor uw leven, omdat jullie geen wapens hadden (gehoor CGVS, p.7). U gaf verder aan dat u naar uw vriend (B.L.) vluchtte en dat u zich daar verborg. Toen u gevraagd werd of u naar de politie ging, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.8). Toen u erop gewezen werd dat u beroepshalve bewaker van de gevangenis van Pademba Road was en u gevraagd werd waarom u niet naar de politie – die wél geweren heeft – ging nadat u hoorde schieten in de gevangenis, zei u dat u het niet aangaf, omdat u een deel van het geld had dat de vrouwen gaven en de politie u daarom zou arresteren (gehoor CGVS, p.8). Toen u nadien gevraagd werd waarom ze u zouden arresteren, gaf u aan dat u dienst had en gevangenen ontsnapten (gehoor CGVS, p.8). Van iemand die daadwerkelijk veiligheidsagent in de gevangenis van Pademba Road is, mag men verwachten dat deze niet op de vlucht slaat bij een ontsnapping, laat staan dat hij niet naar de politie gaat om te verwittigen dat er een ontsnapping aan de gang is. Dat u dit niet deed ondermijnt de geloofwaardigheid dat u daadwerkelijk werkzaam was als veiligheidsagent in de gevangenis van Pademba Road op het moment van de ontsnapping.

Toen u verder gevraagd werd hoe u wist dat gevangenen ontsnapten, daar u eerder aangaf dat "geweerschoten weerklonken, waarop u wegvluchtte" (gehoor CGVS, p.7), gaf u aan dat ze schoten en naar buiten gingen en u daarom wegvluchtte. U voegde er aan toe dat u ervan hoorde via de kranten (gehoor CGVS, p.8). U verklaarde verder dat de gevangenen enkele van uw collega's die diens hadden, neerschoten. Toen u gevraagd werd wie van uw collega's neergeschoten werd, ontweek u de vraag door te stellen dat men zei dat enkelen neergeschoten werden en in het ziekenhuis lagen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u niet wist welke collega's van u neergeschoten werden, omdat u er niet was (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat de politie acht tot negen van uw collega's die op 5 december 2010 dienst hadden, arresteerde. Toen u gevraagd werd wie van uw collega's gearresteerd werden, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of uw collega's nog opgesloten zaten, ontweek u de vraag door te stellen dat u niet wist waar ze opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.9). Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u niet wist of ze nog opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.9). Evenmin wist u of één van hen veroordeeld werd (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg hoeveel gevangenen ontsnapten, gaf u eveneens aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wie ontsnapte uit de gevangenis, gaf u opnieuw aan dat u het niet wist, omdat u er niet was toen de gevangenen ontsnapten (gehoor CGVS, p.8). Toen u erop gewezen werd dat deze zaken ook in de kranten stonden – en u reeds eerder aangaf dat u bepaalde zaken vernam via de kranten (gehoor CGVS, p.8) –, gaf u aan dat u er niet was, maar dat u hoorde dat één dief, (M.), ontsnapt was (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat verschillende namen van

ontsnapte gevangenen in de krant werden vrijgegeven. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat er meerdere gevangenen ontsnapten, gaf u aan dat u er niet was en u vluchtte voor uw leven (gehoor CGVS, p.9). Uit bovenstaande blijkt dat u bitter weinig af weet van de ontsnapping in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010. Indien u daadwerkelijk dienst had in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010 zou u van zulke zaken wél op de hoogte zijn. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en bijgevolg is uw vrees voor vervolging door de overheid omwille van uw betrokkenheid bij bovenstaande ontsnapping eveneens ongeloofwaardig.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat u sinds uw aankomst in België geen contact meer had met mensen in Sierra Leone, omdat u geen contact kon hebben. U gaf aan dat dit was, omdat u geen telefoonnummers van mensen meenam (gehoor CGVS, p.3-4). U zocht geen telefoonnummers op via een gids op internet, omdat u geen toegang had tot internet. Evenmin schreef u een brief naar mensen in Sierra Leone, omdat u in een opvangcentrum zat (gehoor CGVS, p.4). Dit is geen afdoende verklaring om niet te trachten contact te leggen met mensen die u kent in Sierra Leone om u te informeren over de nasleep van uw problemen, wat van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde geen documenten voor waaruit uw ware identiteit en uw reisweg zouden kunnen blijken, wat een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht doordat hem voorafgaand aan het verhoor geen inzage werd verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In een eerste onderdeel verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent de hoorplicht en leidt hij hieruit af dat alle gegevens die de beslissing zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat. De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wilt betrekken in de beslissing. Verzoeker stelt dat het hoorrecht "de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting".

Verzoeker stelt dat het niet is omdat hij werd gehoord op 22 maart 2011 dat aan de hoorplicht voldaan is. Dit is enkel zo indien de betrokkene wordt gehoord met voldoende kennis van zake, wat wil zeggen mits voorafgaande inzage in het dossier. De raadsman van verzoeker kreeg slechts inzage in het dossier na kennisname van de bestreden beslissing, op eigen initiatief en met het oog op het instellen van onderhavig beroep. Hij voert aan dat deze inzage nochtans diende te gebeuren voorafgaand aan het interview door verweerder.

Verzoeker wenst in dit kader te wijzen op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Volgens hem luidt dit tot de conclusie dat de overheid de betrokkene in dit licht met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent hetgeen de zorgvuldigheidsplicht ook volgens rechtspraak van de Raad van State inhoudt. Hij betoogt dat de overheid maar zeker kan zijn over alle gegevens te bezitten wanneer zij de gegevens die zij gaat gebruiken voorlegt aan de betrokkene. Hiertoe moet deze vooraf inzage krijgen van het dossier. Zo niet, kan hij de overheid niet op nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoeker voert aan dat hij geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van de DVZ, noch in enig advies van deze dienst.

Verzoeker voert aan dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien hij voorafgaand inzage had in het dossier. Doordat dit niet is gebeurd zou het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Het is duidelijk dat hij geen kennis van zaken had ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtsleer en betoogt dat de door hem geciteerde beginselen van toepassing zijn op de nationale asielprocedures. Daar asielzoekers in België niet het recht hebben te worden geconfronteerd met de elementen waarop de beslissing van de asielinstanties zijn gebaseerd alvorens zij in kennis worden gesteld van de eigenlijke beslissing en daar zij geen inzage kunnen krijgen in de documenten die de administratie heeft bekomen bij het verifiëren van de informatie door de asielzoeker verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud en die de beslissing schragen, voldoet de Belgische procedure niet aan de beginselen van Europees administratief recht volgens welke eenieder het recht heeft gehoord te worden alvorens jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen en eenieder het recht heeft om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier.

Verweerder bewijst niet dat verzoeker voor het gehoor van 22 maart 2011 inzage heeft gekregen in het dossier.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en *“de rechten van verdediging gekoppeld aan de zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht”*.

Hij betoogt dat hij een uitgebreide argumentatie heeft opgeworpen tijdens het gehoor. De beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Nergens wordt op basis van pertinente gegevens en objectieve maatstaven weergegeven waarom de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Verzoekers relaas was coherent en hij kon antwoorden op alle vragen zoals gesteld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De beperkte *“motivatie”* van het CGVS is niet ter zake dienend.

Volgens verzoeker druist de werkwijze van verweerder in tegen de rechten van verdediging. Nooit werd hij geconfronteerd met de visie dat zijn verhaal niet aannemelijk was bij gebrek aan bewijs. Nooit werd hij geconfronteerd met het gegeven dat verweerder zijn relaas niet geloofde. De rechten van verdediging vereisen dat hij de mogelijkheid heeft aan te tonen dat zijn verhaal strookt met de werkelijkheid. Mocht de beslissing van verweerder worden gevolgd zonder verder onderzoek, dan worden verzoekers rechten geschonden, te meer daar verweerder de mogelijkheid had om hem te confronteren met objectieve elementen ter bevestiging van zijn verhaal. Zelfs indien verweerder pas na het gehoor vaststelde dat het verhaal ongeloofwaardig overkomt, had deze de mogelijkheid om *“verzoeker en zijn echtgenote”* bijkomend te verhoren en te confronteren met deze vaststellingen. Verzoeker stelt dat de rechten van verdediging vereisten dat hij opnieuw werd opgeroepen. Volgens hem is het frappant dat zijn raadsman op het einde van het gehoor verzocht om hem een plattegrond te laten tekenen van de gevangenis om van hieruit te vertrekken voor het stellen van een aantal objectief verifieerbare vragen doch dat dit verzoek werd geweigerd. Dit tart alle verbeelding indien men vervolgens in de bestreden beslissing stelt dat men niet gelooft dat verzoeker veiligheidsagent was in de gevangenis. Verzoeker geeft een aantal voorbeelden van vragen die verweerder had kunnen stellen ter verificatie van zijn beroepsactiviteit als veiligheidsagent in de gevangenis. Hij benadrukt nogmaals dat tijdens het interview geen indicatie werd gegeven dat er hierover twijfels waren. Rekening houdend met het voorgaande heeft verweerder een onredelijke beslissing genomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder het nodige moet doen om zich te informeren. Deze had dus voor het nemen van de beslissing contact moeten opnemen met verzoeker om bijkomende informatie te vragen. Het gebrek aan onderzoek en vraagstelling aangaande zijn beroepsactiviteit maakt een onzorgvuldig handelen uit. In deze ziet verzoeker ook de hoorplicht geschonden. Tevens vereisen de rechten van verdediging dat verzoeker zich voor het nemen van de beslissing kan verdedigen, te meer indien hem verweten wordt bepaalde feitelijkheden niet te hebben aangetoond. Een eenvoudige brief uitgaande van verweerder met het verzoek om toelichting of het stellen van objectieve vragen tijdens het interview kan toch niet te veel gevraagd zijn.

Dat verzoeker de namen niet kent van de vrouwen die op zondag 5 december 2010 naar de gevangenis kwamen is logisch. Zij vroegen naar zijn overste, deze beval hen door te laten nadat hij een zak overhandigd kreeg en de vrouwen hadden geen goedkeuringsbrief van de onderdirecteur vermits het geen reguliere bezoekdag was. Tevens is het logisch dat verzoeker vluchtte. Hij verklaarde dit reeds uitvoerig tijdens het gehoor. De bewakers hadden geen wapens doch enkel stokken. Bovendien had hij geld in ontvangst genomen voor het binnenlaten van de vrouwen en dus ook de wapens. Hij heeft dus als overheidsambtenaar de overheid verraden. Dat hij niet precies weet wat er in de gevangenis gebeurde nadat hij vluchtte is eveneens logisch daar dit zich precies afspeelde na zijn vertrek. Voorts was verzoeker tussen 5 en 13 december 2010 op de vlucht en nam hij vervolgens het vliegtuig naar België. In deze beperkte periode had hij niet de middelen om informatie te vergaren en was hij vooral bekommerd over zijn leven. Verzoeker weet maar al te goed wat in zijn land gebeurt met verraders. De redenering dat geconcludeerd moet worden dat hij geen dienst had op 5 december 2010 omdat hij maar weinig weet over de ontsnapping niettegenstaande hij er werkzaam was is onjuist.

Verweerder heeft volgens verzoeker op geen enkele wijze de bestreden beslissing gemotiveerd, laat staan dat sprake is van een afdoende motivering. Hij toont aan dat hij recht heeft op de bescherming van het Verdrag van Genève en de vluchtelingenstatus. De beperkte "*motivatie*" van de beslissing doet niet ter zake om een negatieve beslissing te nemen, zeker gezien de schending van de rechten van verdediging en de weerlegging in het verzoekschrift. De motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van de "*fair play*" en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zijn derhalve geschonden.

2.1.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een "*vierde middel*" [lees: "*derde middel*"] de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat verweerder geen enkele "*motivatie*" opgeeft waarom het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, terwijl de motivering afdoende en pertinent moet zijn en artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke motiveringsplicht opleggen.

2.1.4. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een "*vijfde*" [lees: "*vierde*"] middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder heeft geen gemotiveerd standpunt ingenomen omtrent de weigering om aan verzoeker subsidiaire bescherming toe te kennen. De feiten en de aangehaalde argumentatie tonen minstens aan dat verzoeker een reëel risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verweerder wil dit risico niet erkennen en stelt verzoeker aldus bloot aan ernstige schade door hem *de facto* te dwingen terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ (administratief dossier, stuk 11, 'verklaring'), dat hij een vragenlijst van het CGVS beantwoordde en indiende (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst) en dat hij uitvoerig werd gehoord bij het CGVS op 22 maart 2011 (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft hij ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

2.2.3. Waar verzoeker verwijst naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de voormelde wet van 11 april 1994 en aanvoert dat hij niet nuttig is gehoord omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het dossier, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij of zijn raadsman voorafgaand aan het gehoor inzage hebben gevraagd van het dossier. Evenmin formuleerde één van beide gedurende het gehoor bij het CGVS enige opmerking omtrent het feit dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor inzage zou hebben gevraagd of had dienen te krijgen. Daarenboven blijkt dat verzoeker op 14 januari 2011 een kopie van de door hem ingevulde vragenlijst ontving (administratief dossier, stuk 11).

Gezien verzoeker voorafgaand aan het gehoor niet om inzage in het dossier verzocht, is de *post factum* bewering dat hij geen inzage zou hebben gekregen in het dossier voor het gehoor niet ernstig. Verzoeker laat daarenboven na, mede gelet op de vaststelling dat hij een kopie van de vragenlijst van het CGVS ontving, *in concreto* aan te tonen welke gegevens hem dienden te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Waar hij stelt dat hij geen inzage kreeg in het dossier van de DVZ noch in enig advies van deze dienst, kan nog worden opgemerkt dat het dossier geen dergelijke advies bevat en de DVZ geen advies verleent aan de commissaris-generaal en zijn adjuncten nu deze overeenkomstig artikel 57/2 van de vreemdelingenwet geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen.

2.2.4. Inzake verzoekers betoog dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat, alsmede zijn argumentatie dat de rechten van verdediging vereisen dat hij opnieuw werd opgeroepen voor gehoor, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen rechtsregel die de commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Evenmin is het CGVS verplicht een tweede gehoor te organiseren. Artikel 6, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers slechts: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde incoherente verklaringen af aangaande zijn concrete betrokkenheid bij het voorgehouden incident. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat zijn baas van een aantal vrouwen een zak met geld ontving en stelde hij vervolgens: *"Daarna riep de baas mij, Prince en Amara bij zich. Hij gaf ons geld"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij dat de mensen buiten een deel van het geld kregen van zijn baas en dat hij niet wist of degene die binnen waren hiervan ook een deel kregen. Vervolgens gevraagd naar de namen van de collega's buiten die ook geld kregen, noemde hij benevens zichzelf nog drie andere personen doch vermeldde hij hierbij nergens de naam Amara (administratief dossier, stuk 4, p.6).

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.8-10) blijkt dat hij (i) enerzijds verklaarde dat de politie acht tot negen van zijn collega's arresteerde naar aanleiding van de ontsnapping, doch anderzijds niet kon preciseren over wie van zijn collega's het zou gaan; (ii) niet wist waar deze collega's werden opgesloten, of zij al dan niet nog opgesloten zitten en of iemand van hen werd veroordeeld; (iii) verklaarde dat een aantal van zijn collega's door de ontsnapte gevangenen werd neergeschoten, doch niet kon aangeven over welke collega's het zou gaan; (iv) niet wist hoeveel gevangenen ontsnapten uit de gevangenis; (v) ondanks zijn verklaring dat het er velen waren en behoudens een zekere M., niet kon preciseren wie ontsnapte uit de gevangenis, en dit terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat verschillende namen van ontsnapte gevangenen werden vrijgegeven in de pers (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie); (vi) aangaf dat de directeur van de gevangenis naar aanleiding van de ontsnapping werd ontslagen doch niet kon preciseren wanneer dit zou zijn gebeurd. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk als bewaker betrokken zou zijn geweest bij het incident waarbij op 5 december 2010 een aantal gevangenen ontsnapte en ingevolge deze betrokkenheid het land zou zijn ontvlucht en zou vrezende te worden vervolgd, teneinde zijn persoonlijk veiligheidsrisico in te schatten zich omtrent het voorgaande zou hebben geïnformeerd na zijn vlucht naar België. Minstens kan worden aangenomen dat hij dit zou doen in het kader van zijn asielaanvraag en naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS. Uit de informatie in het dossier en verzoekers verklaringen blijkt immers dat over de ontsnapping werd bericht in de kranten en in het nieuws (administratief dossier, stuk 4, p.8-9; stuk 14: landeninformatie).

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat hij sedert zijn aankomst in België geen contact meer had met mensen in Sierra Leone en dat hij hiervoor geen afdoende verklaring gaf. Nochtans kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om contact te leggen met mensen die hij kent in Sierra Leone om zich op deze wijze te informeren over de nasleep van het incident ingevolge hetwelk hij het land zou zijn ontvlucht en aangaande de evolutie van de situatie en zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo had hij zich op deze wijze op de hoogte kunnen stellen van het feit of hij al dan niet daadwerkelijk wordt gezocht in zijn land van herkomst, hetgeen een essentieel gegeven is ter beoordeling van het risico op vervolging in zijn hoofde.

Dat verzoeker kennelijk heeft nagelaten zich terdege te informeren omtrent de gevolgen van het incident dat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn problemen en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging. Zijn nalatigheid ter zake klemmt nog des te meer daar het lot van zijn gearresteerde collega's en de eventuele straffen die hem boven het hoofd zouden hangen essentiële elementen zijn op basis waarvan hij een correcte inschatting zou kunnen maken van het risico op vervolging in zijn hoofde bij een eventuele terugkeer naar Sierra Leone.

Verzoeker brengt tevens niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemmt daar hij omtrent zijn reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij naar België zou zijn gereisd. Evenmin wist hij hoeveel zijn reis in totaal zou hebben gekost. Voorts kon hij niet preciseren onder welke naam hij zou hebben gereisd en wist hij evenmin wat de naam en de nationaliteit zijn van de smokkelaar die zijn reis organiseerde en die hem naar België begeleidde (administratief dossier, stuk 4, p.4-5; stuk 11, verklaring, nr.35, 37).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat zelfs indien verzoeker naar aanleiding van het ontsnappingsincident zou worden gezocht door de Sierra Leoneanse autoriteiten, *quod non*, hij geenszins aantoonde dat hij in zijn thuisland geen recht zou hebben op een eerlijk proces of onredelijk zou worden

gestraft omwille van één van de vervolgingsgronden zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing. Verzoekers kritiek dat verder onderzoek had moeten worden gevoerd is, gelet op het voorgaande, evenmin dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Derhalve toont hij, gelet op de sub 2.2.7. gedane vaststellingen inzake dit relaas en de overige elementen in het dossier, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin worden aangenomen dat de bestreden beslissing in onredelijkheid zou zijn genomen. Het redelijkheidsbeginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.10. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS